

Sygn. akt VI Cz 292/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VI Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Karol Kołodziejczyk

Sędziowie: SSO Agnieszka Polak

SSO Leszek Mazur

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 23 marca 2017 r.

sprawy egzekucyjnej wierzyciela (...) Bank (...) S.A. w W.

z udziałem dłużnika J. W.

o obniżenie opłaty egzekucyjnej

na skutek zażalenia dłużnika J. W.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 27 czerwca 2016r.

sygn. akt I Co 584/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt VI Cz 292/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Zawierciu oddalił wniosek dłużnika J. W. o obniżenie opłaty egzekucyjnej ustalonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zawierciu P. M. w postanowieniu z dnia 29 kwietnia 2016r. sygn. Km (...), z kwoty 1.731,36 zł do kwoty 656,08 zł.

Wnosząc o obniżenie opłaty egzekucyjnej dłużnik J. W. podał, że postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko niemu jako poręczycielowi w sprawie Km (...) zostało umorzone z mocy prawa na skutek bierności wierzyciela. Wcześniej było zawieszona na mocy postanowienia z dnia 18 marca 2015r. Postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko głównemu dłużnikowi Spółce (...) w sprawie Km (...) zostało zawieszona w dniu 17 lutego 2015r., albowiem spółka na podstawie zawartej umowy spłacała zadłużenie w ratach. Na dzień wydania postanowienia o umorzeniu postępowania w sprawie Km (...), wysokość zadłużenia wynosiła 13.121,67 zł, a nie jak przyjął komornik w postanowieniu z dnia 29 kwietnia 2016r. - 28.152,29 zł i od tej kwoty naliczył opłatę w wysokości 5%. Naliczenie tak dużej opłaty egzekucyjnej było niewspółmierne do nakładu pracy komornika i stanowiło zbyt wielkie obciążenie dla poręczyciela.

Oceniając zasadność wniosku Sąd Rejonowy podał, że nie występują przesłanki określone w art. 49 ust. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji przemawiające za uwzględnieniem wniosku. Komornik

w toku postępowania egzekucyjnego podjął szereg czynności, na wniosek wierzyciela, mających doprowadzić do wyegzekwowania należności. Wezwał dłużnika do złożenia wyjaśnień w trybie art. 761 k.p.c., dokonał zajęcia wierzytelności dłużnika w Urzędzie Skarbowym, do którego też zwrócił się o udostępnienie danych umożliwiających ustalenie majątku dłużnika, osiąganych przez niego dochodów, podjął czynności zmierzające do ustalenia, czy dłużnik jest właścicielem nieruchomości, pojazdów mechanicznych, dokonał zajęcia rachunku bankowego dłużnika, a w dniu 5 czerwca 2014r. wykonał czynności terenowe. Komornik podjął standardowe czynności, dlatego nie można zgodzić się ze stanowiskiem dłużnika, aby naliczona opłata egzekucyjna była niewspółmierna do jego nakładu pracy.

Sam fakt zawieszenia postępowania egzekucyjnego w dniu 18 marca 2015r. na wniosek wierzyciela, nie może negatywnie oddziaływać na ocenę zaangażowania komornika w postępowaniu egzekucyjnym. Z kolei okoliczność, że J. W. nie był dłużnikiem głównym, tylko poręczycielem nie ma znaczenia dla określenia wysokości opłaty egzekucyjnej. To od wierzyciela należała decyzja czy skieruje egzekucję do dłużnika głównego, czy do poręczyciela, a komornik miał obowiązek działać zgodnie z jego wnioskiem.

Sąd I instancji podkreślił, że dłużnik nie przedstawił żadnych argumentów, ani dowodów mogących wskazywać, że ustalenie opłaty egzekucyjnej zgodnie z art. 49 ust. 2 u.k.s.i.e. stanowi dla niego zbyt wielkie obciążenie. Nadto postępowanie uległo umorzeniu z mocy samego prawa po upływie roku od wydania postanowienia o jego zawieszeniu, dlatego opłatę egzekucyjną należało ustalać na podstawie wysokości zadłużenia pozostałego do wyegzekwowania w dniu 18 marca 2016r. Postanowienie z dnia 29 kwietnia 2016r. tylko stwierdzało umorzenie postępowania z mocy prawa.

Zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Zawierciu wniósł dłużnik J. W. domagając się jego zmiany poprzez uwzględnienie wniosku

o obniżenie opłaty stosunkowej naliczonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zawierciu P. M. do łącznej wysokości nieprzekraczającej 656,08 zł, a na wypadek nie uwzględnienia powyższego wniosku o rozłożenie opłaty egzekucyjnej na 24 równe raty, płatne miesięcznie do 15 dnia każdego miesiąca.

Dłużnik podkreślił, że nieprawdziwe są twierdzenia, jakoby aktywność komornika skłoniła dłużnika do dokonania zapłaty. Przed wszczęciem postępowania i jego trakcie dłużnik dokonywał sukcesywnych spłat zadłużenia, a wierzyciel nie informował komornika o dokonywanych spłatach, nie ograniczał wniosku egzekucyjnego, co nie może obciążać dłużnika. Opłata stosunkowa winna być obliczona od kwoty faktycznego zadłużenia wynoszącego 13.121,67 zł, a nie od kwoty 28.152,29 zł.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie było nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 49 ust. 7 i 10 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jedn. Dz.U. z 2016r. poz. 1138) Sąd może obniżyć wysokość opłat egzekucyjnych określonych w art. 49 ust. 1 i 2, uwzględniając nakład pracy komornika lub sytuację majątkową wnioskodawcy oraz wysokość jego dochodów. Rację ma Sąd Rejonowy, że obniżenie opłaty egzekucyjnej w niniejszej sprawie nie było możliwe, gdyż żadna z przesłanek powołanych wyżej nie zachodziła. Postępowanie egzekucyjne wszczęte zostało w lutym 2014r. i czynności były systematycznie podejmowane przez komornika do dnia jego zawieszenia tj. 18 marca 2015r. Komornik wezwał dłużnika do złożenia wyjaśnień w trybie art. 761 k.p.c., dokonał zajęcia wierzytelności dłużnika w Urzędzie Skarbowym, zwracał się o udostępnienie danych umożliwiających ustalenie majątku dłużnika, osiąganych przez niego dochodów, posiadanych nieruchomości, pojazdów mechanicznych, dokonał zajęcia rachunku bankowego, wykonał czynności terenowe. Czynności podjęte w przedmiotowej sprawie stanowiły zatem czynności zwykle podejmowane przez organy egzekucyjne przy egzekucji świadczeń pieniężnych z określonych przez wierzyciela składników majątkowych, a nakład pracy komornika nie odbiegał od innych tego rodzaju spraw. Sam fakt zawieszenia postępowania, nie miał wpływu na powyższe.

Ustalona opłata stosunkowa wynosiła stosownie do treści art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania tj. 28.152,29 zł. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia z dnia 29 października 2009r. III CZP 82/09 OSNC 2010/5/67, Biul.SN 2009/10/12-13, wskazujące, że w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela po zawiadomieniu dłużnika

o wszczęciu egzekucji, od świadczenia spełnionego przez dłużnika bezpośrednio wierzycielowi, komornik pobiera opłatę określoną w art. 49 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (jedn. tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191 ze zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 24 maja 2007r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 112, poz. 769).

Dłużnik nie wykazał, że jego sytuacja finansowa była na tyle trudna, by ściągnięcie z jego majątku ustalonej opłaty stanowiło nadmierne obciążenie.

Brak było również podstaw prawnych do rozłożenia ustalonej opłaty egzekucyjnej na raty.